

Arrest

**nr. 131 506 van 15 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 7 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELODDER loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, (...) verklaart de Chinese nationaliteit te bezitten. U bent van Tibetaanse afkomst. U werd geboren op 3 oktober 1978 in Lokangsar, Lhasa, Utsang provincie, Tibet, China. U bent boeddhist van de Geluk orde. U woonde tot uw 18 jaar in Tibet. Uw ouders waren landbouwers in Tibet. U ging niet naar school in Tibet. U werkte mee in de landbouw en ging hout halen met uw oom. Eind 1995 werd u monnik. U kreeg de naam (...). Het was niet mogelijk om naar een klooster te gaan in Tibet. In 1996 vertrok u naar India. U ging er naar het Sera klooster in Mysore, zuid India. U leerde er lezen en schrijven. U werkte er als kleermaker. Uw ouders, broer en zussen verblijven nog in Tibet.

U verliet Tibet (China) omdat u er geen klooster kon vinden om monnik te zijn, dit omdat de Chinezen het aantal monniken in de kloosters hebben beperkt. U slaagde er niet in om u in te schrijven. Daarnaast is er in Tibet geen vrijheid voor de Tibetanen.

U verliet vervolgens India omdat u aan hepatitis b lijdt. Daarnaast is het klimaat in India niet goed voor u en heeft u last van uw maag. Daarbij komend werd u als monnik vaak lastig gevallen door lokale Indiërs. Als u met een riksja meereed diende u altijd een hogere prijs te betalen. Als u rond het klooster wandelde werd u soms aangevallen door Indiërs. Niet enkel u ervaart deze problemen maar iedereen in het klooster. U kreeg daarnaast ook racistische opmerkingen te verduren. Indien u uw RC wenste te verlengen of aan te passen werden er u hoge bedragen aangerekend. U kon het psychisch niet meer aan en besloot te vertrekken. Daarnaast wilt u graag uw familie terugzien in Tibet. Op 15 april 2013 vertrok u uit India en de volgende dag kwam u aan in België. Op 23 april 2013 vroeg u asiel aan.

Bij terugkeer naar Tibet (China) vreest u dat ze (de Chinezen) u in de gevangenis gaan steken voor jaren en vreest u gedood te worden.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw greenbook, enkele foto's, documenten van de reception centra van Katmandu en Dharamsala, een document van het klooster, een document over uw audiëntie bij de Dalai Lama en een document waarop staat dat u om een duplicaat voor uw IC ging vragen bij voor.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (greenbook en documenten van de reception centra) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Phurbu Kangtsuk (alias Ngawang Chinchung als monnikennaam), geboren op 3 oktober 1978 en geboren te Lokangsar, Lhasa, Utsang provincie, Tibet, China. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (gehoorverslag CGVS, p. 5, 6, 7, 8, 9) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1996 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw jarenlange verblijf in een klooster in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de VRC ging u naar India. U verbleef van 1996 tot 15 april 2013 in het Sera klooster in Mysore, zuid India. U volgde er lessen en werkte er als kleermaker. Soms verliet u het klooster om op bedevaart te gaan. U verliet India op 15 april 2013.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (gehoorverslag CGVS, p. 14-20).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u vooreerst dat u moeite heeft met het klimaat in India, u last heeft van uw maag door het eten en u lijdt aan hepatitis b (gehoorverslag CGVS, p. 16). Er dient te worden opgemerkt dat deze redenen niet afdoende zijn voor de toekenning van een beschermingsstatus, bovendien zijn ze vreemd aan de Vluchtelingenconventie. U voegde er bovendien zelf aan toe dat u wel gratis medische hulp kreeg in een Tibetaanse medische instelling maar u niet naar een andere ging omdat dit te duur zou zijn (gehoorverslag CGVS, p. 4). U geeft dus zelf aan dat er mogelijkheden zijn om u te laten behandelen in India. Bovendien vallen medische problemen niet onder de bevoegdheid van het CGVS en dient u hiervoor de geëigende procedure te volgen. Daarnaast werd u vaak gepest en aangevallen door lokale Indiërs. U heeft hier tegen geen enkele actie ondernomen. Niet enkel u maar alle monniken hadden hiermee te maken. Daarbij komt ook nog dat u op geen enkel moment naar de politie of naar de autoriteiten bent geweest om hulp te vragen of aangifte te doen voor deze incidenten, u heeft het zelf nooit geprobeerd. De enige reden die u hiervoor kan geven is de veronderstelling dat ze u toch niet gaan helpen (gehoorverslag CGVS, p. 16, 21). Daarbij aansluitend haalde u aan dat u problemen ondervond bij het verlengen van uw RC omdat er valse informatie in uw RC staat of omdat u te laat was met de verlenging (gehoorverslag CGVS, p. 15, 17). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (en die aan het administratieve dossier werd toegevoegd) blijkt dat de actuele vernieuwing en verlenging van de RC's van Tibetanen in India in de praktijk vlot verloopt. Uit deze informatie blijkt ook dat indien er zich ernstige problemen of moeilijkheden voordoen, dat de Tibetaanse autoriteit (CTA) dan bijstand levert aan de Tibetanen en dat er op die manier 95% van de gevallen een oplossing bereikt wordt. Bovendien verklaarde u zelf dat u uiteindelijk de nodige documenten verkreeg (gehoorverslag CGVS, p. 15, 17). U heeft nooit de moeite genomen om de foutieve gegevens op uw RC te laten aanpassen. U verklaarde dat dit niet mogelijk was en dat u er in feite ook niet van op de hoogte was (gehoorverslag CGVS, p. 14). Nochtans blijkt uit de informatie dat er grootscheepse regularisatie campagnes geweest zijn waardoor dit mogelijk werd. Daarnaast verklaarde u dat u als leek niet in India kan wonen omdat u tot aan uw vertrek steeds in een klooster heeft gewoond (gehoorverslag CGVS, p. 19). Nochtans kunnen Tibetanen beroep doen op sociale voorzieningen aangereikt door de Tibetaanse autoriteiten in India zo blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie toegevoegde informatie). Tot slot zou u graag documenten verkrijgen waarmee u uw familie in Tibet op een veilige manier kan gaan bezoeken (gehoorverslag CGVS, p. 17) daar dit met Indiase documenten niet kan. Hierbij kan kort gesteld worden dat de reden voor uw vertrek uit India, die u hier aanhaalt, aannemelijk en begrijpelijk is, maar niet onder de criteria valt van het verdrag van Genève en dus ook vreemd is aan de Vluchtelingenconventie. U haalde bijgevolg geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot uw verklaringen dat u als leek onmogelijk in India kan wonen omdat u dit niet gewoon bent (gehoorverslag CGVS, p. 19) blijkt uit de informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat Tibetanen in India verschillende identiteitsdocumenten, zoals een Aadhaar-card, een PAN-card, een Ration card en rijbewijs kunnen verkrijgen. Naast het feit dat deze officiële identiteitsdocumenten betreffen die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien deze identiteitsdocumenten op vrij eenvoudige wijze kunnen bekomen worden en gezien deze stukken, zoals de Aadhaar-card, wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat ook u dergelijke stukken, die een oplossing bieden voor de door u genoemde problemen, kan verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India.

Bovendien gaf u nergens aan dat u ooit problemen kende in India omdat er in uw RC wordt vermeld dat u in India bent geboren (hoewel u bent geboren in de VRC), slechts eenmalig heeft u extra moeten betalen voor het verkrijgen van een toestemming van vertrek (gehoorverslag CGVS, p. 17). Ook hebt u nooit gepoogd om uw identiteitsgegevens in India te regulariseren (gehoorverslag CGVS, p. 14) sinds het voor alle Tibetanen, niet enkel diegene die in India zijn geboren, mogelijk is om een RC te verkrijgen. Uw verklaring dat u bang bent deze RC te tonen aan de Indische autoriteiten wordt ondermijnd door het feit dat u met deze RC een IC hebt aangevraagd en verkregen (CGVS pp. 14-15). Daarnaast verklaarde u tevens met deze IC vanuit India naar Europa te zijn gekomen, dus had u geen angst om met dit document vanuit India langs de Indiase autoriteiten te vertrekken naar Europa.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen

in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refolement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was (bent) van een dergelijke IC (gehoorverslag CGVS, p. 14, 15, 18-20).

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (gehoorverslag CGVS, p. 14, 18). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indische ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. U toont niet aan dat u afdoende pogingen heeft ondernomen om een duplicaat te bekomen van uw IC. Het betreft loutere verklaringen die niet gestaafd worden met de nodige documenten. U verklaarde gewoon dat ze u op de Indiase ambassade niet wilden helpen (gehoorverslag CGVS, p. 18, 19). Het document (zie stuk 6 in de groene map in het administratieve dossier) dat u hierover neerlegt stelt enkel dat u werd doorverwezen naar de Indiase ambassade in Brussel. Dit document heeft echter geen bewijswaarde, het betreft slechts enkele lijntjes op een blad, zonder hoofding en dergelijke meer. Bovendien kan u geen document neerleggen van de Indiase ambassade. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en dat werd toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt immers dat het geen probleem kan zijn om een duplicaat van een IC te verkrijgen, het is wel mogelijk dat men aan de normale procedure wordt onderworpen waaronder een identiteitscontrole. De ambassade preciseerde hierbij dat de her-uitreiking enkel mogelijk is in zoverre iemand niet het staatsburgerschap van een ander land heeft aangenomen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande analyse niet weerleggen. Het document van het Sera klooster bevestigt enkel dat u daar heeft verbleven. Het document over de ontmoeting met de Dalai Lama toont aan dat u, net als zoveel andere Tibetanen, een ontmoeting heeft gehad met de Dalai Lama. Dit toont niet aan dat u hierdoor problemen heeft in India.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Vluchtelingenconventie en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG, van de motiveringsplicht alsook van artikel 3 EVRM.

Verzoeker verzoekt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde dat Hof te vragen wat precies verstaan wordt onder de term 'voldoende bescherming' zoals gestipuleerd in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 35 stukken.

Verweerder voegt bij zijn verweernota een bundel met vijf rapporten alsook een aanbeveling van het UNHCR.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste 17 jaar voor zijn vertrek naar Europa verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielpcedure heeft afgelegd, blijkt dat hij in India in het bezit was van een periodiek verlengbare verblijfsvergunning (RC) en dat hem door de Indiase overheid een reisdocument uitgereikt werd (IC) waarmee hij naar Europa is gereisd (gehoorverslag p. 14-15). Verzoeker stelt zijn reisdocument na aankomst in Europa te hebben afgegeven aan een 'smokkelaar', doch dit wordt door de commissaris-generaal ongeloofwaardig geacht. Verzoeker volhardt in deze versie van de feiten en stelt dat hij dientengevolge niet langer over de mogelijkheid beschikt om opnieuw de toegang te verwerven tot het Indiase grondgebied.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de nota van verweerder blijkt evenwel dat een eventueel verlies van een IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p 21-22). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk is om de nodige documenten (IC met terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Hij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn, te meer daar uit zijn verklaringen gebleken is dat hem in het verleden reeds een IC was uitgereikt en hij met dat document de Schengenzone had betreden. Waar verzoeker erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er "geen garantie" is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat uit de informatie die verweerder bij zijn nota voegt duidelijk blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, dd. 26 juni 2014, p 21-22). In zoverre verzoeker betoogt dat de mogelijkheid tot het aanvragen van een duplicaat slechts een theoretische mogelijkheid betreft en hij verwijst naar zijn verklaringen op het gehoorverslag aangaande zijn futiele poging daartoe, merkt de Raad op dat die verklaringen regelrecht haaks staan op de objectieve informatie van de commissaris-generaal, die tot stand is gekomen op basis van rechtstreekse communicatie met het consulaat. Het enige stuk dat verzoeker voorlegt om zijn stelling te staven (stuk 6 toegevoegd aan het administratief dossier), vermag hieraan geen afbreuk te doen, gezien het een stuk betreft van een Antwerpse NGO waarin verzoeker wordt aangeraden om zich tot de Indiase ambassade te wenden en daardoor de stelling van de commissaris-generaal eerder lijkt te bevestigen. De door verzoeker bijgebrachte verklaringen opgesteld door de Heer P. Demaret, lid van de werkgroep Vluchtelingen Gent vzw en door twee Tibetaanse vluchtelingen, ter staving van hun aanmelding bij de Indiase ambassade in Brussel voor het verkrijgen van een duplicaat van hun IC (stukken 29 en 30) doen evenmin afbreuk aan de vaststellingen van de informatie toegevoegd aan de verweernota. De verklaring opgesteld door de Heer Demaret en een handgeschreven verklaring van derden kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als officiële stukken. Bovendien kan uit deze verklaringen evenmin worden afgeleid of de personen zich in dezelfde situatie bevinden als verzoeker en meer bepaald dat het Tibetanen betreft die voor hun komst naar België een legaal verblijf genoten in India en op die manier ook voldeden aan de voorwaarden om opnieuw een IC te bekomen bij de Indiase overheden.

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering op heden niet langer in het bezit te zijn van zijn IC, merkt de Raad op dat verzoeker aldus in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt

verzoeker dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. Verzoeker meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een *“informeel statuut”* betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Hij wijst verder op de problemen die hij zou hebben gehad bij het verlengen van zijn RC, namelijk dat ze *“geld vroegen”* omdat hij te laat was met de hernieuwing (gehoorverslag p. 15) en merkt op dat er valse gegevens op zijn RC stonden (gehoorverslag p. 14).

Uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van verweerder, blijkt echter dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die *“gemakkelijk”* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en dat *“Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden”*. Bovendien kan *“wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes”* krijgen maar ook *“De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of “RC renewal”*. Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Wat betreft het voorkomen van eventuele foute data zoals foute geboorteplaatsen op het RC, zoals door verzoeker *in casu* wordt beweerd, vermeldt de informatie dat deze fouten kunnen worden rechtgezet zowel in India zelf als in de Indiase consulaire posten (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoekers opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *“anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement”*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *‘Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees’* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als ‘gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Het krantenartikel dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stuk 26) doet aan het bovenstaande geen afbreuk. Uit het krantenartikel blijkt immers dat de betrokkene administratiefrechtelijk in de fout was gegaan doordat hij had nagelaten zijn RC te laten verlengen. Hij werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf en deportatie en zou tegen dit laatste luik een beroep hebben ingediend. Hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten zouden zijn overgegaan tot effectieve deportatie.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. De vraag van verzoeker om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHRM is overbodig, gezien uit de feiten van de zaak en het actuele verblijfsrechtelijke stelsel in India afdoende blijkt dat aan de voorwaarden vervat in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG is voldaan. Hoe verzoekers verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige IC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoeker bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

2.3.3. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel, India.

Verzoeker verklaarde bij de commissaris-generaal dat hij India verlaten heeft omdat hij i) aan hepatitis b lijdt, ii) het klimaat in India niet goed verdraagt, iii) documenten wil verkrijgen om zijn familie in China te bezoeken en iv) hij lastig gevallen werd door lokale Indiërs.

De eerste drie motieven houden geen verband met de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch met deze voor het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus. Wat betreft de beweerde incidenten met lokale Indiërs, namelijk de stelling van verzoeker als zou hij worden "gepest en aangevallen" door hen (gehoorverslag p. 16 en 21), merkt de Raad op dat, daargelaten de geloofwaardigheid van die beweringen, nergens uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij tegen dat gedrag enig bescherming zou hebben gezocht bij de Tibetaanse Centrale Autoriteit noch bij de Indiase overheidsinstanties (gehoorverslag p. 16). Nochtans blijkt uit de informatie gevoegd bij de verweernota afdoende dat er "geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht" (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p.26-27-28). Evenmin de beweerdelijke incidenten met Indiase burgers vermogen derhalve een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade, uit te maken in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker bijkomend dat Tibetanen in India het slachtoffer zijn van "alomtegenwoordige discriminatie". Dit blijkt evenwel niet uit de informatie toegevoegd aan de verweernota, waarin daarentegen wordt gesteld dat "*Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen*" en dat Tibetanen er "*vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)*" (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p.26-27-28). In zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen objectieve argumenten aan die vermogen afbreuk te doen aan deze vaststellingen. De stukken die verzoeker ter staving van zijn betoog bij zijn verzoekschrift voegt kunnen geenszins overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt immers geen 'vervolging' uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Voor wat betreft de inperking van de vrije meningsuiting en het recht op vereniging voor Tibetanen die anti-Chinese demonstraties houden kan worden vastgesteld dat verzoeker nooit eerder verklaard heeft aan dergelijke acties te hebben deelgenomen. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt, zoals hoger reeds aangegeven, uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van hun eerste land van asiel.

2.3.4. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.5. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER